

Arrest

nr. 61 190 van 10 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MANESSE, loco advocaat I. TWAGIRAMUNGU, en van attaché H. JONCHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 8 oktober 2010, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 28 januari 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 31 januari 2011 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het district Qarabagh van de provincie Ghazni in 1329 (1950). U bent van Tadzjiekse origine en bezit de sjjiitische

geloofsovertuiging. Tijdens het Talibanregime ontstonden er grondconflicten in uw dorp en vluchtte u naar Iran waar u twee jaar bent verbleven. Na de val van de Taliban ging u opnieuw enkele maanden in Ghazni wonen alvorens vervolgens zakenman te worden in Kaboel. In 1382 (2003) werd uw broer Wahid, die bij uw vader werkzaam was in een timmermanszaak in de stad Ghazni, door de Taliban vermoord. U ging vervolgens terug naar Ghazni om uw vader bij te staan in de winkel. Jullie waren woonachtig in Malik Khan in het district Qarabagh. Enkele maanden later overleed uw vader en diende u definitief in Ghazni te blijven. U werd in de daaropvolgende jaren verschillende keren door de Taliban in uw winkel bedreigd en van spionage beticht. Uw vrouw was tevens leerkracht en werd eveneens door hen lastiggevallen. Op 25 mizan 1388 (17 oktober 2009) kwam de Taliban wederom naar uw winkel en zetten u onder druk om de regio zo snel mogelijk te verlaten. Diezelfde dag werd uw huis door de Taliban in brand gestoken en kwamen uw vrouw en zoon om het leven. Vervolgens besloot u Afghanistan te verlaten. U reisde vervolgens vanuit Ghazni naar Herat, Iran en Turkije. Vanuit Istanboel reisde u verder met het vliegtuig en kwam in Brussel aan op 6 januari 2010. Op 7 januari vroeg u asiel aan in België. Bij een eventuele terugkeer vreest u de Taliban in uw regio.

Ter staving van uw asielrelaas legde u kopieën voor van uw Taskara (Afghaanse identiteitskaart), uw rijbewijs en een waarschuwingsbrief. Tevens een vertaling van uw Taskara en de waarschuwingsbrief.

B. Motivering

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw verklaringen op het Commissariaat-generaal doen immers ernstig twijfelen aan uw beweerde verblijf in de provincie Ghazni tot uw vertrek naar Europa. Hierdoor maakt u het de asielinstanties onmogelijk een inschatting te maken van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

U verklaarde in 1382 (2003) vanuit Kaboel te zijn teruggekeerd naar de provincie Ghazni nadat uw broer door de Taliban was vermoord. U hielp uw vader in de timmermanszaak die gelegen was in de stad Ghazni en zette dit werk verder na zijn dood enkele maanden na de moord op uw broer.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u merkwaardige en incoherente verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot de benoeming en situering van uw laatste verblijfplaats in Afghanistan tijdens beide gehoren op het Commissariaat-generaal. Tijdens het eerste gehoor beweerde u dat uw laatste woonplaats in Afghanistan in Malik Khan was gelegen, wat deel zou uitmaken van het dorp Esfandi van het district Qarabagh (CGVS, 20-08-2010, p. 3). Tijdens een tweede gehoor beweert u dan weer dat Malik Khan in een dorp Se Tezak is gelegen, een naamplaats die u tijdens het eerste gehoor niet hebt vermeld, wat erg bevreemdend is (CGVS, 18-11-2010, p. 3). Als het CGVS u vervolgens confronteert met de naam Esfandi, die u enkele maanden eerder opgaf als uw dorp van herkomst, stelt u dat dit niet correct is, wat erg merkwaardig is (CGVS, 18-11-2010, p. 5). Als u vervolgens werd gevraagd in welk district Se Tezak dan wel gelegen is, zegt u eerst dat het tot het district Andar behoort om vervolgens te stellen dat het geen deel uitmaakt van een district maar dicht bij de stad Ghazni is gelegen (CGVS, 18-11-2010, p. 3). Wederom is dit zeer opmerkelijk daar u steeds hebt beweert dat Malik Khan in het district Qarabagh was gelegen, waarvan u nu zegt dat het deel uitmaakt van Se Tezak, wat op zich dan weer niet in Qarabagh zou zijn gelegen. Ook op een later tijdstip tijdens het tweede gehoor zaait u nog steeds twijfel over uw laatste verblijfplaats in Afghanistan als u er opnieuw mee geconfronteerd wordt (CGVS, 18-11-2010, p. 8).

Wat er ook van zij, u bleek er tevens niet in te slagen Se Tezak te situeren ten opzichte van de stad Ghazni waar u sinds 2003 een zaak uitbaatte. Hoewel uw dorp volgens uw verklaringen op ongeveer een half uur rijden van de stad te situeren valt, kon u geen begin van informatie geven over wat er tussen uw dorp en de stad is gelegen (CGVS, 18-11-2010, p. 5). U vergoelijkt uw gebrek aan kennis door te stellen dat u 's morgens vroeg vertrok en 's avonds laat terugkeerde waardoor de tussenliggende dorpen niet zichtbaar zouden geweest. Vervolgens beweert u dan weer dat er alleen maar huizen tussenin waren maar geen dorpen. Evenmin kon u toelichten in welke richting u diende te rijden vanuit de stad om uw dorp te bereiken, wat erg bevreemdend is. U stelde dit niet te kunnen toelichten aan de hand van districten daar deze ver van de stad Ghazni zouden zijn gelegen. Zo beweerde u dat de districten Andar en Qarabagh op respectievelijk zeven en acht uur rijden van Ghazni zouden zijn gelegen. In werkelijkheid wordt de afstand tussen Qarabagh en het centrum van Ghazni op iets meer dan 50 kilometer geschat en grenzen Qarabagh en Andar aan elkaar.

De twijfel die ontstaan is na het afleggen van incoherente verklaringen over uw verblijfplaats werd verder versterkt door uw gebrekkige en onjuiste kennis over de recente socio-politieke situatie in uw regio. Zo stelde u dat Ghazni zeven districten telt (zie CGVS, 20-08-2010, p. 7 & 18-11-2010, p. 7). In werkelijkheid omvat de provincie echter 19 districten. U had het verder over de districten "Saryub" en "Birawud", die echter geen bestaande districten zijn. Evenmin was u ervan op de hoogte dat

er recentelijk nieuwe districten aan Ghazni werden toegevoegd. Dat u de correcte informatie hierover ontbeerde, is erg opmerkelijk te noemen rekening houdend met het algemene belang van de districten in Afghanistan.

Als u gevraagd werd wie de laatste jaren de gouverneur was van Ghazni hebt u het over ene "Nur Mohammed" wat helemaal niet correct is (CGVS, 18-11-2010, p. 6). Als u geconfronteerd werd met de naam Osman Osmani, die gouverneur was tussen juni 2008 en mei 2010, bleek u deze niet kennen (CGVS, 18-11-2010, p. 4). Dat u nog nooit gehoord hebt van uw eigenste gouverneur is erg opmerkelijk te noemen. Ook de burgemeester van Ghazni, Hakim Ullah Ghazniwal, was u eveneens in het geheel onbekend (CGVS, p. 9). Evenmin bleek u te weten of er recentelijk iemand aan het hoofd van uw dorp stond, wat erg bevreemdend is (CGVS, 18-11-2010, p. 5). Rekening houdend met het belang van vooraanstaande personaliteiten in een tribale samenleving als de Afghaanse is uw onwetendheid hierover erg opmerkelijk te noemen.

Verder hebt u bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw deelname aan de verkiezingen in Afghanistan. Zo beweerde u tijdens het eerste gehoor te hebben deelgenomen aan de recente presidentiële verkiezingen. U beweerde toen in Kaboel voor de huidige president Karzai te hebben gestemd (CGVS, 20-08-2010, p. 8). Enkele maanden later beweerde u ten stelligste nooit te hebben gestemd en al zeker niet op Hamid Karzai, wat erg verwonderlijk is (CGVS, 18-11-2010, p. 7). Dat u enkele maanden volgend op uw eerste gehoor uw verklaringen hieromtrent volledig aanpast, draagt allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dergelijke verklaringen doen ernstig vermoeden dat u de asielinstanties met valse verklaringen hebt willen misleiden. U beweerde nu bovendien dat de presidentiële verkiezingen zouden hebben plaatsgevonden na uw vertrek op 28 mizan 1388 (20 oktober 2009). In werkelijkheid was dit twee maanden eerder op 20 augustus, toen u nog beweerde in Ghazni te zijn. U was er verder wel van op de hoogte dat er ook parlementaire verkiezingen waren geweest maar u slaagde er niet in die bij benadering te situeren. Deze vonden plaats in 2005 toen u ook beweerde in Ghazni te zijn. Dat u, een inwoner van Ghazni met een actief beroepsleven in de stad, zéér twijfelachtige verklaringen aflegt over deze gebeurtenissen die een directe impact hebben op het dagelijkse leven van de Afghaanse burger, is erg bevreemdend te noemen.

Als u verder gevraagd werd enkele recente incidenten op te noemen in Ghazni verwijst u slechts naar één incident dat in het district Qarabagh zou hebben plaatsgevonden (CGVS, 18-11-2010, p. 7). Wederom is dit erg opmerkelijk daar u beweerde niet (meer) in Qarabagh te verblijven maar wel dicht bij de stad Ghazni. Het meest beruchte incident dat de laatst jaren in Qarabagh heeft plaatsgevonden en bovendien wereldwijde aandacht heeft gekregen, de kidnapping van een aantal Koreanen, is u echter in het geheel onbekend, wat zeer bevreemdend is (CGVS, 18-11-2010, p. 9). U slaagde er dan weer niet in concrete informatie naar voren te brengen over gebeurtenissen in en rond de stad Ghazni waar u zou gewoond en gewerkt hebben. Van het breken van de Sultan Bandi dam, enkele jaren geleden, waarbij mensen stierven en gewond raakten, was u bijvoorbeeld niet op de hoogte.

Ten slotte legde u op het CGVS een Taskara voor hoewel u bij de Dienst Vreemdelingzaken had beweerd dat deze was vernietigd in de brand waarbij uw vrouw en zoon om het leven gekomen zijn. U beweerde ter weerlegging van deze tegenstrijdigheid dat het om een duplicaat ging die u recentelijk via een vriend had kunnen bemachtigen. De Taskara waarvan sprake blijkt echter te zijn uitgereikt in 2006, enkele jaren voor de bewuste brand. U beweert dat het een datum van uitgave betreft van een voorgaande Taskara, wat weinig geloofwaardig is. Wederom dient te worden vastgesteld dat u de asielinstanties hebt willen misleiden met het afleggen van valse verklaringen.

Uit dit alles dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te onzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de

Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205).

U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegde kunnen bovengenoemde appreciatie niet wijzigen. Deze hebben immers slechts een bewijswaarde indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is.

De informatie waarop het CGVS zich baseert om tot onderhavige beslissing te komen vindt u terug in het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van het artikel 1 A 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal, waar deze opwerpt dat verzoeker blijk geeft van een gebrekkige of onjuiste kennis over zijn regio, voorbij gaat aan het feit dat hij een ongeletterd man van 59 jaar is die nooit naar school is gegaan en geen enkel diploma heeft behaald. Verzoeker heeft om deze reden geen of weinig noties van tijd en ruimte wat zijn beperkte kennis over Afghanistan kan verklaren. De vragen over socio-economische en politieke situaties waren dan weer veel te hoog gegrepen en ver boven het verstand van een ongeletterde oude man zoals verzoeker. Verzoeker voegt eraan toe dat hij niet lang in Ghazni verbleef maar eerder opgroeide in Kabul, waar zijn vader naar verhuisde toen hij 9 of 10 jaar oud was. Verzoeker bewijst overigens zijn Afghaanse nationaliteit met zijn rijbewijs en zijn Afghaanse identiteitskaart.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, verzoeker moet ook – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een

voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3. De asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen in essentie omdat hij niet aannemelijk maakt uit Ghazni afkomstig te zijn. Verzoeker legde immers vooreerst doorheen zijn opeenvolgende gehoren incoherente verklaringen af aangaande zijn laatste verblijfplaats in Afghanistan. Waar verzoeker aanvankelijk verklaarde dat zijn laatste woonplaats in Afghanistan in Malik Khan was gelegen, wat deel zou uitmaken van het dorp Esfandi, gelegen in het district Qarabagh, beweert verzoeker vervolgens tijdens zijn tweede gehoor dat Malik Khan in Se Tezak is gelegen, een dorp dat hij tijdens het eerste gehoor niet heeft vermeld, en dat hij aanvankelijk situeert in het district Andar om vervolgens te stellen dat het geen deel uitmaakt van een district maar dicht bij de stad Ghazni is gelegen. Voorts slaagt verzoeker er niet in om het dorp Se Tezak te situeren ten opzichte van de stad Ghazni, waar hij sedert 2003 een zaak uitbaatte en hij kan evenmin dorpen weergeven die gelegen zijn tussen Se Tezak en Ghazni. Verzoeker vertoonde eveneens een gebrekkige kennis van de recente socio-politieke situatie in zijn regio en slaagde er zelfs niet in de naam van zijn dorpshef te geven, hetgeen niet aannemelijk is voor iemand die beweert vanaf 2003 tot eind 2009 in een dorp in Ghazni te hebben gewoond en er bovendien als handelaar een publieke functie te hebben uitgeoefend. Het is in dit opzicht bovendien niet onredelijk te verwachten dat verzoeker enkele vragen omtrent recente gebeurtenissen, zoals de kidnapping van een aantal Koreanen in Qarabagh en het breken van de Sultan Bandi-dam kan beantwoorden. Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over zijn deelname aan de presidentsverkiezingen van augustus 2009 en blijkt niet op de hoogte te zijn van recente incidenten in en rond Ghazni. Verzoeker legde eveneens incoherente verklaringen af aangaande de door hem neergelegde taskara.

Los van verzoekers gebrekkige kennis over zijn beweerde streek van herkomst stelt de Raad bovendien vast dat verzoeker zijn reisweg niet bewijst, hij niet aantoonde wanneer hij het land verlaten heeft noch wanneer hij België is aangekomen. Hij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Turkije naar een onbekend land in Europa. Hij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa hij is aangekomen. Hij legt echter geen enkel stuk neer ter staving van zijn reisweg, deze vaststelling alleen al houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

2.4. Verzoekers verklaring voor zijn gebrekkige kennis, namelijk dat hij ongeschoold en oud is, is niet afdoende. Niet enkel blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in tegenstelling tot zijn beweringen in het verzoekschrift wel degelijk school heeft gelopen, zij het tot de vijfde klas (gehoorverslag, 20 augustus 2008, 6), bovendien blijkt dat verzoeker verschillende talen spreekt, meer bepaald vloeiend Dari, Farsi en Engels en een beetje Spaans en Duits. Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij een ongeletterde, oude man is die geen of weinig noties heeft van tijd of ruimte.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat uit vaste rechtspraak blijkt dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en zijn dagelijkse leven aldaar (RvS 15 januari 2003, nr. 114.475; RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis mocht de commissaris-generaal in redelijkheid afleiden dat de verzoeker niet het bewijs leverde van zijn beweerde herkomst. De door verzoeker bijgebrachte taskara en rijbewijs zijn dienaangaande geen bewijs. Verzoeker verklaarde zelf dat het om duplicata gaat die door een vriend werden afgehaald (gehoorverslag 20 augustus 2010, 7). Bovendien is het van algemene bekendheid dat corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Aangezien verzoeker zijn beweerde herkomst niet aannemelijk maakt, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielaanvraag dat er zich heeft voorgedaan.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. Verzoeker besluit dat er tot vandaag de dag nog willekeurig geweld heerst in Afghanistan zodat verzoeker, bij gebreke aan de toekenning van de vluchtelingenstatus minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden.

2.7. De Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst en nationaliteit. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst is immers onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoeker hetzij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is gelet op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, hetzij ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, aldaar reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot of er ondertussen zelfs het staatsburgerschap heeft bekomen. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487). Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER